Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: Družstvo MVMB DOMUS, se sídlem ve Vysokém Mýtě, Pražská 58/II, zastoupeného JUDr. Jiřím Lukášem, advokátem v Ústí nad Orlicí, Komenského 160, proti žalovanému: Finanční ředitelství v Hradci Králové, Hradec Králové, Horova 17, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2005, čj. 6814/130/2004-An, čj. 6815/130/2004-An a čj. 6816/130/2004-An, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2006, čj. 31 Ca 187/2005 - 38,

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se zamítá.

Odůvodnění:

Finanční úřad v Hradci Králové rozhodnutími ze dne 2. 6. 2004, čj. 30683/04/274970/1053, čj. 30688/04/274970/1053 a čj. 30697/04/274970/1053, dodatečně vyměřil žalovanému daň z přidané hodnoty za zdaňovací období druhého čtvrtletí roku 2000 ve výši 498 768 Kč a za zdaňovací období třetího čtvrtletí roku 2000 ve výši 424 258 Kč a za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí roku 2000 ve výši 111 103 Kč.

Žalovaný rozhodnutími ze dne 16. 6. 2005, čj. 6814/130/2004-An, čj. 6815/130/2004-An a čj. 6816/130/2004-An, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím finančního úřadu.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Hradci Králové, který dne 4. 5. 2006 spojil řízení o nich ke společnému projednání, a rozsudkem ze dne 12. 5. 2006, čj. 31 Ca 187/2005 - 38, žaloby zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností a uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel polemizuje se závěrem krajského soudu co do jeho postavení a uvádí, že je podnikatelským subjektem a jeho činnost je podnikáním. Rovněž vytkl krajskému soudu, že se dostatečně nevypořádal se stížním důvodem, podle kterého potřeby zakládajícího člena stěžovatele, společnosti BOSS s. r. o. byly uspokojovány pouze účastí na

podnikatelské činnosti stěžovatele a tato účast byla z podnikatelského hlediska natolik zajímavá, že se jí účastnil.

Stěžovatel dále uvedl, že celá situace je pro něj likvidační, protože nebude schopen zpětně dostát povinnostem vyplývajícím z dodatečných platebních výměrů a zdůraznil, že při dosahování určitého zisku zajišťuje uspokojování bytových potřeb významné části obyvatel Vysokého Mýta. Podotkl také, že finanční úřad provedl u stěžovatele kontrolu daně z přidané hodnoty již v roce 2000, aniž shledal nějaké závady, a teprve při opakované kontrole dospěl k novým, pro stěžovatele mimořádně nepříznivým a likvidačním závěrům. Navíc nelze vyloučit, že finanční úřad bude obdobně posuzovat i období další, a v důsledku tak ohrozí bydlení části obyvatel Vysokého Mýta, nabyté v dobré víře, protože stěžovatel nebude schopen dodatečné platební povinnosti plnit.

Stěžovatel je toho názoru, že mu nesprávnost ve vztahu k dani z přidané hodnoty měla být sdělena již při kontrole v roce 2000. Změna praxe po vytvoření směrnice Ministerstva financí činí stěžovatele bezbranným.

Stěžovatel s odkazem k odůvodnění kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku.

Žalovaný se ke kasační stížnosti bezprostředně nevyjádřil a pouze odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.

Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud připomíná, že skutečnosti odůvodňující přiznání odkladného účinku jsou odlišné od důvodů kasační stížnosti. Zatímco v kasační stížnosti stěžovatel uvádí, proč je rozhodnutí nezákonné, v žádosti o odkladný účinek zdůvodňuje, proč by měl být účinek rozhodnutí krajského soudu odložen do meritorního rozhodnutí věci. V případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být vliv rozsudku krajského soudu na právní sféru stěžovatele zcela mimořádný a jeho důsledky musí být spojeny s okamžitým výkonem rozhodnutí, kterému je proto třeba předejít.

Jak již bylo výše uvedeno podmínkou pro přiznání odkladného účinku je hrozba nenahraditelné újmy. V daném případě stěžovatel neprokázal, že by byly naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku. Stěžovatel tvrdí, že „celá situace je pro něj likvidační“, protože nebude schopen zpětně dostát povinnostem

vyplývajícím z dodatečných platebních výměrů. V obecné rovině Nejvyšší správní soud uvádí, že neschopnost dostát povinnostem, vyplývajícím z napadeného správního rozhodnutí, a to až do stupně vedoucího k likvidaci stěžovatele, zpravidla bude důvodem pro přiznání odkladného účinku. V posuzované věci se však stěžovatel omezil na toto relativně obecné tvrzení, aniž by je jakkoliv blíže specifikoval, a to zejména poukazem na svoji finanční a majetkovou situaci, a předložením či navržením důkazů tuto situaci prokazujících. Soudu tak neumožnil jeho obecné tvrzení v konkrétní rovině posoudit. Uvádí-li stěžovatel, že je ohroženo bydlení části občanů Vysokého Mýta, jedná se i v tomto případě o obecné tvrzení, které bez dalšího nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud závěrem připomíná, že je to stěžovatel, kdo se domáhá přiznání odkladného účinku a kdo je také povinen tvrdit a doložit existenci nenahraditelné újmy, která by mu výkonem rozhodnutí vznikla. Stěžovatel však ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdil následky pouze v obecné rovině. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by výkon napadeného rozhodnutí byl pro stěžovatele spojen s takovými následky, které by pro něho mohly znamenat nenahraditelnou újmu.

Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu